

Вяра и неверие

Теодор още от малък получи добро религиозно възпитание в семейството. Той не остана сляп по въпросите за вярата в Бога. В спор с децата никой не можеше да го обори. Не се страхуваше и от възрастните хора, защото знаеше, че неверието е изградено върху пясъчната основа на невежеството, а православната вяра - на здравия камък на Христовото учение, което е дадено от самия Бог.

Не се срамуваше да изповядва вярата си открито. Напротив, това вършеше с особено чувство на достойнство, защото знаеше в Кого и в какво вярва. Като минаваше край църква, съзнаваше, че не минава край обикновена сграда, а край храм Божи.

Веднъж, въпреки че бързаше много, като мина край градската църква, както винаги се поспря и с едва забележим поклон се помоли наум на света Богородица, чието име носеше църквата. Това забеляза един господин, разбра какво прави момчето, въпреки че то не направи нищо показно. Спря го и заговори.

- Момче, ти вярваш ли в Бога?

- Разбира се. Иначе не бих се спрял и пошепнал молитва пред храма на нашата Небесна Майка – отговори Теодор сериозно.

- Аз не вярвам - каза предизвикателно господинът.

- Това е ваше лично становище. Вярата не се налага насила.

Умният отговор на детето го заинтригува и той пак предизвикателно запита:

- Къде е Бог? Аз не вярвам, докато не Го видя.

Господинът изглеждаше сериозен, явно образован, но въпросът му прозвуча съвсем наивно на просветеното момче. Теодор доби смелост и направо му каза:

- Господине, вие не виждате своя ум, но ако ви кажа, че нямате ум в главата си, ще се обидите, нали! Човек вярва в толкова много неща, които го заобикалят, но не ги вижда. А как може да иска да види Твореца им - Бога.

- Е, има нещо, но никой не знае какво е то - позамисли се човекът.

Теодор се усмихна и каза с почтителен тон:

- Господине, при вас всичко е наред. Бедата за вашето неверие идва от това, че не знаете името на това "Нещо". То се нарича Бог велик!

Теодор продължи пътя си, а господинът се позамисли. Неговото неверие не можа да устои на здравето мислене на едно умно дете! Това му даде повод да започне да чете православна литература. След време стана дълбоко вярващ християнин.

Монахиня Валентина Друмева, Православно вероучение за деца, <http://sveta-gora-zograph.com>